

Λόγοι γέροντος Παΐσιου Αγιορείτου- Οι

[ες - Γέροντες](#)

- Γέροντα, μας ζήτησαν να ευχηθούμε για κάποιον που μέρες ψυχορραγούσε και δεν έβγαινε η ψυχή του.
- Γιατί δεν έβγαινε η ψυχή του; Εξομολογήθηκε;
- Όχι, δεν θέλησε να εξομολογηθεί. Δηλαδή, Γέροντα, η ταλαιπωρία του ανθρώπου, όταν βγαίνει η ψυχή του, οφείλεται στην αμαρτωλότητά του;
- Δεν είναι απόλυτο αυτό. Ούτε όταν βγαίνει η ψυχή του ανθρώπου ήρεμα, σημαίνει πως είναι σε καλή κατάσταση, αλλά ούτε και όσοι ταλαιπωρούνται στα τελευταία τους σημαίνει πως έχουν πολλές αμαρτίες. Είναι μερικοί που από μεγάλη ταπείνωση ζητούν επίμονα από τον Θεό να έχουν άσχημο τέλος, για να μείνουν μετά τον θάνατό τους στην αφάνεια. Ή μπορεί κάποιος να έχει άσχημο τέλος, για να ξεχρεώσει λίγο χρέος. Επειδή λ.χ. τον εγκωμιάζαν οι άνθρωποι περισσότερο από όσο άξιζε, επιτρέπει ο Θεός να παρουσιάσει παραξενιές την ώρα

του θανάτου

του, για να ξεπέση στα μάτια των ανθρώπων. Άλλες φορές πάλι οικονομάει ο Θεός να έχουν

μερικοί δυσκολία, όταν ψυχορραγούν, για να καταλάβουν όσοι είναι κοντά του πόσο δύσκολα

είναι εκεί στην κόλαση, όταν δεν τακτοποιηθείς εδώ. Ενώ, εάν είναι τα χαρτιά καλά, είσαι

δηλαδή τακτοποιημένος, περνάς από την μια ζωή στην άλλη, χωρίς να σε πλησιάζουν καθόλου

τα ταγκαλάκια.

- Γέροντα, σε έναν ετοιμοθάνατο ή σε κάποιον που έχει μια σοβαρή αρρώστια είναι σωστό να μην πούμε την αλήθεια;

- Ανάλογα και με το τι άνθρωπος είναι. Καμμιά φορά, με ρωτάει κανένας καρκινοπαθής:

«Τι λες, Γέροντα, θα ζήσω ή θα πεθάνω;». Αν του πω «θα πεθάνης», θα πεθάνη εκείνη την ώρα

από την στενοχώρια του. Ενώ, αν δεν του το πω, παίρνει κουράγιο και αντιμετωπίζει με θάρρος

την αρρώστια του. Όταν ωριμάσει, σηκώνει μόνος του τον σταυρό του και προχωράει. Έτσι

μπορεί να ζήσει μερικά χρόνια, να συμπαρασταθεί στην οικογένειά του και να ετοιμασθεί και

αυτός και οι δικοί του. Δεν του λέω φυσικά ότι θα ζήσει χίλια χρόνια ή ότι αυτό που έχει δεν

είναι τίποτε, αλλά του λέω: «Ανθρωπίνως είναι δύσκολο να βοηθηθείς. Φυσικά για τον Θεό δεν

είναι τίποτε δύσκολο, αλλά εσύ κοίταξε να τακτοποιηθείς».

- Μερικές φορές, Γέροντα, οι δικοί του διστάζουν να τον κοινωνήσουν, για να μην τον

βάλουν σε λογισμούς.

- Δηλαδή να πάη ακοινωνήτος, για να μην καταλάβη ότι θα πεθάνη και στεναχωρηθεί; Ας

του πουν οι δικοί του: «Η Θεία Κοινωνία είναι φάρμακο. Θα σε βοηθήσει. Καλά είναι να

κοινωνήσης». Οπότε κοινωνάει, βοηθιέται και συγχρόνως ετοιμάζεται για την άλλη ζωή.

- Γέροντα, στους ψυχορραγούντας πρέπει να κάνουν Ευχέλαιο;

- Σε όσους δυσκολεύονται να ξεψυχήσουν, διαβάζουν την «Ακολουθία εις ψυχορραγούντα». Το Ευχέλαιο γίνεται για όλους τους αρρώστους, δεν γίνεται μόνο για όσους

βρίσκονται στα τελευταία τους.

- Αυτά που λέει, Γέροντα, κανείς, όταν ψυχορραγή, έχουν κάποια σχέση με την κατάστασή του;

- Να μη βγάζουμε εύκολα συμπεράσματα. Μπορεί κάποιος την ώρα που ξεψυχάει να πονάει, να ζορίζεται και το πρόσωπό του να έχει την έκφραση του πόνου, οπότε οι άλλοι

νομίζουν ότι δεν είναι καλά ψυχικά. Διαφέρει όμως η πονεμένη έκφραση από την άλλη που είναι

άγρια και τρομαγμένη. Εκείνος υποφέρει, έχει τον πόνο του ο καημένος και οι άλλοι μπορεί να

λένε ότι παλεύει με τα δαιμόνια που ήρθαν να του πάρουν την ψυχή!

- Γέροντα, μια ψυχή που φεύγει από αυτήν την ζωή τακτοποιημένη θα περάσει από τα

τελώνια;

- Όταν μια ψυχή είναι τακτοποιημένη και ανεβαίνει στον Ουρανό, δεν μπορούν τα ταγκαλάκια να την πειράξουν. Ενώ, αν δεν είναι τακτοποιημένη, βασανίζεται από τα

ταγκαλάκια. Μερικές φορές μάλιστα ο Θεός επιτρέπει να βλέπουν τα τελώνια η ψυχή του

ανθρώπου που έχει χρέη, την ώρα που ψυχορραγεί, για να βοηθήσει εμάς που θα ζήσουμε

ακόμη, ώστε να αγωνισθούμε να εξοφλήσουμε εδώ τα χρέη μας. Θυμάστε το γεγονός με την

Θεοδώρα; Οικονομάει δηλαδή να βλέπουν μερικοί ορισμένα πράγματα, για να βοηθηθούν οι

άλλοι και να μετανοήσουν. Στον βίο του Οσίου Ευφροσύνου λ.χ. διαβάζουμε ότι ο Ηγούμενος, μετά από το όραμα που είδε, βρέθηκε με τα μήλα στο χέρι, για να τα δουν οι άλλοι και

να βοηθηθούν.

Καμμιά φορά πάλι οικονομάει ο Θεός να έχει η ψυχή έναν διάλογο την ώρα που ξεψυχάει, για να μετανοήσει ο ίδιος ο άνθρωπος που βρίσκεται στα τελευταία του ή αυτοί που

τον ακούν. Βλέπεις, ο Θεός έχει πολλούς τρόπους που σώζει τον άνθρωπο. Πότε βοηθάει με

Αγγέλους, πότε με δοκιμασίες ή με διάφορα σημεία. Είχα γνωρίσει μια γυναίκα που φερόταν

βάρβαρα στον άνδρα της και στην πεθερά της· τους έδερνε και τους δύο. Εκείνη γύριζε στις

γειτονιές και κουβέντιαζε και την πεθερά της, που ήταν γριούλα, την έστελνε κάθε μέρα στο

χωράφι. Πήγαινε η φουκαριάρα η γριά κάθε μέρα στο χωράφι, δυο ώρες δρόμο, σβαρνίζοντας τα πόδια της και δούλευε από το πρωί ως το βράδυ, χωρίς να παραπονιέται. Ώσπου μια μέρα, μόλις γύρισε στο σπίτι, πτώμα από την κούραση, έπεσε κάτω και έλεγε στην νύφη της: «Ο Αρχάγγελος Μιχαήλ μου παίρνει την ψυχή. Σκούπισε, παιδάκι μου, τα αίματα». «Ποια αίματα, γιαγιά;», την ρωτούσε με αγωνία η νύφη, γιατί δεν έβλεπε να έχη αίματα επάνω της. «Να, παιδάκι μου, τα αίματα που τρέχουν! Σκούπισέ τα, σκούπισέ τα!». Γυρίζει η νύφη να κοιτάξει, και η γιαγιά είχε ξεψυχήσει. Μετά από αυτό το περιστατικό συνετίσθηκε και άλλαξε ζωή· από θηρίο έγινε αρνί. Ήταν οικονομία Θεού να δη την πεθερά της να ξεψυχή με αυτά τα λόγια, να πιστέψη ότι ο Αρχάγγελος Μιχαήλ παίρνει τις ψυχές δήθεν με το σπαθί, για να φοβηθή και να μετανοήση. Της μίλησε δηλαδή ο Θεός με την γλώσσα που καταλάβαινε, για να συνέλθη, γιατί, φαίνεται, θα είχε καλή διάθεση.

- Και όταν, Γέροντα, ο ετοιμοθάνατος φωνάζη κεκοιμημένους συγγενείς του, τι σημαίνει;
- Πολλές φορές και αυτό γίνεται, για να παραδειγματίζονται οι άλλοι που είναι κοντά στον ετοιμοθάνατο. Γνώρισα μια πλούσια κυρία, που ήταν αγία γυναίκα. Δεν είχε παντρευτή και έμενε με την αδελφή της, στην οποία είχε δώσει όλη την περιουσία της. Ο γαμπρός της, που πέθανε μετά από αυτήν, όταν ξεψυχούσε, την φώναζε: «Έλα, Δέσποινα, να συγχωρεθούμε. Να με συγχωρέσης..., πολύ σε ταλαιπώρησα, να με συγχωρέσης!». «Που είναι η Δέσποινα;», τον ρώτησαν. «Να, δεν την βλέπετε; να, εκεί είναι!» τους είπε και μετά ξεψύχησε.
- Συγχωρούνται, Γέροντα, έτσι οι άνθρωποι, ακόμη και την τελευταία στιγμή της ζωής τους με κάποιον που έχει ήδη πεθάνει;
- Επιτρέπει ο Θεός, έστω και έτσι να συγχωρεθούν, επειδή ο άνθρωπος, την ώρα που πεθαίνει, μετανοιώνει και αισθάνεται την ανάγκη να ζητήσει συγγνώμη.

Πηγή: geron-paisios.blogspot.gr